

de Undersøgelser, den højtærede Minister lader foretage, maa føre til, at der i den nærmeste Fremtid maa blive gjort Skridt til, at nævnte Lov af 29de Marts 1867 bliver forandret saaledes, at Jordebogsaftigten slettes for alle de Ejendomme, som ikke have Domænejord, og at de, som have Domænejord, faa den nedsat med Sognets Gennemsnitsafgift. Hele Jordebogsaftigten udgør i disse Sogne 16,730 Kr. 15 Øre; men naar herfra drages de Ejendomme, som have Særstilling og kun forlanges lettede i Forhold efter Gennemsnittet i Sognene, er det hele aarlige Beløb, som det forlanges, at Staten skal give Afkald paa, mellem 11 og 12 Tusinde Kroner. Jeg anbefaler derfor Andragendet paa det bedste og forventer et for Beboerne tilfredsstillende Resultat, samtidig med at Staten efterkommer et Retfærdighedskrav.

Finansministeren (Scharling): Med Hensyn til det under Nr. 13 foreliggende Andragende fra Sadelmager Nielsen i Rørby om Invalideunderstøttelse skal jeg først i Almindelighed bemærke, at baade Indvalidebestyrelsen og Finansministeriet vise, tør jeg sige, en meget vidtgaende Humanitet i alle disse Spørgsmaal om Invalideunderstøttelse og strække sig saa langt i det enkelte Tilfælde, som man paa nogen Maade finder det forsvarligt under Hensyn til den bestaaende Lovgivning. Hvad særlig angaar dette Tilfælde, skal jeg bemærke, at det slet ikke har foreligget for Finansministeriet som saadant, og jeg ser ikke rettere, end at Invalidebestyrelsens Afgørelse er rigtig. Den har ikke kunnet give den ansøgte Invalideundeunderstøttelse. Derimod kan Finansministeren i Henhold til Loven af 1897, naar Andragender indgives til Finansministeriet strække sig videre, end Invalidebestyrelsen kan, og naar der indkommer et saadant Andragende fra den paagældende, skal det selvfølgelig blive taget under velvillig Overvejelse med særligt Hensyn til, at Tinget har henvist Sagen. Men jeg skal blot endnu bemærke, at de Lægmandserklæringer, som fremkomme i disse Spørgsmaal, og som vi jo have i adskillige Tilfælde, i Almindelighed ikke kunne siges i Virkeligheden at oplyse noget, thi det er givet, at Folk efter, lad os sige, 36 Aars Forløb, ikke kunne huske saa bestemt, hvordan deres Medborgere befandt sig for 36 Aar siden, at de kunne afgive et virkeligt Votum, som man kan tillægge Betydning i Lighed med en Lægeattest. Og naar særlig den ærede Ordfører oplæste en Lægeattest, maa det dog

bemærkes, at ogsaa i den hedder det kun, hvad der er anerkendt fra alle Sider, at Hofteskaden er paadraget under den Tid, Andrageren var i Tjenesten, men ikke, at den var paadraget ved Tjenesten. Det er jo en Selvfølge, at naar en Mand har en saadan Skade, selv om den er opstaaet aldeles uafhængigt af Tjenesten, vil den smerte ham under Øvelserne, men deraf følger ikke, at det er Øvelserne, som have fremkaldt den. Det er muligt, at han ved Øvelserne har faaet en stærk Fornemmelse af denne Skade og derved er bleven mere opmærksom paa den, end han var før. Men som sagt, naar der kommer et Andragende til Finansministeriet, skal det blive taget under velvillig Overvejelse.

Andragendet under Nr. 18 fra fhv. Fyrmester Bjørnebo og pensioneret Skibsbygger i Marinen Castberg har kun et Mindretal foreslaaet at henvise til Finansministeren. Personlig har jeg ganske vist en ikke ringe Sympati med disse gamle Andragere, men jeg maa dog bemærke, at fordi der blandt dem findes Mænd og Kvinder paa 80—85 Aar, er det ikke givet, at de alle ere i den Alder. Det, der imidlertid for mig maa være det afgørende, er, at Forhøjelsen af en Gang tilstaaede Pensioner i og for sig ikke gives. Selv om senere Lønningslove forhøje Embedslønningerne for de paagældende Stillinger, have de tidligere afskedigede Embedsmænd ikke faaet Forhøjelse af deres Pension. Naar det altsaa er sket paa dette særlige Omraade, er det et Undtagelsesforhold, og deri ligger allerede, at man ikke tør strække det videre, end det netop er bestemt i selve Loven. Ministeriet har maattet gaa ud fra, at naar dette Spørgsmaal gentagne Gange har været Genstand for Lovgivningsmagtens Overvejelse og er blevet ordnet ved positive Bestemmelser, hvorved der er blevet givet Pensionsforhøjelser, har man den Gang gjort, hvad man mente var rigtigt og forsvarligt at gøre, og saa har Ministeriet ikke kunnet finde nogen Anledning til paa ny at rejse dette Spørgsmaal af eget Initiativ.

Med Hensyn til Andragendet under Nr. 30 fra Krydsbetjentene om fast Ansættelse og Gageforhøjelse, oplyste jo det ærede Medlem, der ogsaa tog Ordet herfor ved Siden af Ordføreren, at Andragendet i Virkeligheden er fyldestgjort, for saavidt angaar Begæringen om Gageforhøjelse. Hvad det drejer sig om, er altsaa fast Ansættelse eller i alt Fald en saadan Ordning af Lønningsforholdene, at de paagældende kunne faa Lønning hele Aaret rundt, uden